

Sygn. akt II W 268/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Zaganiacz**

Protokolant: **Barbara Lesiak**

po rozpoznaniu w dniach 27.05.2015r., 25.06.2015r., 15.09.2015r., 5.10.2015r., 1.12.2015r.

sprawy **P. K.**

syna S. i B. z domu L., urodzonego (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 07 marca 2014 roku około godziny 03:00 w Ś. na ul. (...), woj. (...), kierując w stanie nietrzeźwości samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego najechał na zaparkowany samochód marki F. (...) o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

2. w dniu 07 marca 2014 roku około godziny 03:00 w Ś. na ul. (...) kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) bez wymaganych przepisami świateł

tj. o wykroczenie z art. 88 kw

3. w dniu 07 marca 2014 roku około godziny 03:00 w Ś. na ul. (...) kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazując zatrzymanie pojazdu

tj. o wykroczenie z art. 92 § 2 kw

4. w dniu 07 marca 2014 roku około godziny 03:00 w Ś. na ul. (...) kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. Potwierdzenia zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu

tj. o wykroczenie z art. 95 kw

I. obwinionego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 1 - 4 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 86 § 1 kw, art. 88kw, art. 92§ 2 kw i art. 95 kw i za to na podstawie art. 92 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca złotych) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 100 (stu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nocą 7 marca 2014 roku policjanci D. G. i D. M. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie Ś.. Około godziny 3.00 jadąc ulicą (...) zauważyli samochód V. (...) o nr rej. (...), kierowany przez obwinionego P. K., który jechał bez włączonych świateł mijania. Policjanci podjęli decyzję o zatrzymaniu w/w pojazdu do kontroli drogowej, w tym celu jadąc za samochodem obwinionego włączyli w radiowozie sygnał świetlny i dźwiękowy. Obwiniony widząc to, zaczął przyspieszać, nie zatrzymał się do kontroli i próbował uciec przed patrolem, wjeżdżając w ulicę (...), a następnie – w ulicę (...). Cały czas kierowany przez niego samochód jechał przekraczając dopuszczalną prędkość, slalomem, zmieniając pasy ruchu. Policjanci cały czas podążali za uciekającym samochodem i mieli go w polu widzenia. O zaistniałej sytuacji poinformowali drogą radiową oficera dyżurnego KPP w Ś., który skierował w rejon, gdzie miało miejsce opisywane zdarzenie wsparcie w postaci dodatkowego patrolu policji w osobach A. A. i P. J.. Uciekając przed patrolem obwiniony próbując zaparkować samochód na ulicy (...), na wysokości posesji nr (...), najechał przednią częścią pojazdu w prawidłowo zaparkowany samochód F. (...) o nr rej. (...) użytkowany przez A. F.. Wskutek kolizji powstały otarcia na narożniku prawego przedniego zderzaka samochodu obwinionego, na wysokości 40-70 cm od ziemi, a nadto otarcia na bocznej powierzchni opony i felgi przedniego i tylnego prawego koła, w szczególności na wystających elementach. Natomiast na samochodzie F. (...) powstały uszkodzenia powłoki lakierniczej w postaci przetarcia na rogu tylnego lewego zderzaka, usytuowane na wysokości od 32 do 64 cm od podłoża i mające długość 22 cm, a nadto odprysk lakieru na styku zderzaka z lewym tylnym nadkolem, znajdujący się na wysokości 57 cm od podłoża.

Dowody:

Zeznania świadków:

- D. G. – k. 94, 18, 57

- D. M. – k. 94v., 28, 57v.

- A. A. – k. 87v.

- P. J. – k. 88

- A. F. – k.109

Protokoły oględzin pojazdów – k. 20-21, 25-27

Dokumentacja fotograficzna – k. 105, 117, 121-139

Po zatrzymaniu samochodu przez obwinionego D. G. i D. M. podeszli do niego. Po otwarciu drzwi samochodu, poczuli od obwinionego woń alkoholu. W tym czasie na miejsce przybyli A. A. i P. J., którzy dokonali zabezpieczenia zatrzymanego samochodu, który został odholowany na parking. Obwiniony odmówił poddania się badaniu na obecność alkoholu w organizmie, wobec czego zostało ono przeprowadzone dopiero po przewiezieniu go do KPP w Ś., z wynikiem wskazującym na stężenie o wielkości 0,75 mg/l wydychanego powietrza (II badanie: 0,91 mg/l). W trakcie przeprowadzanej interwencji obwiniony zachowywał się arogancko i wulgarnie, nie wykonywał poleceń, powoływał się na znajomości w prokuraturze i władzach miasta.

Dowody:

Zeznania świadków:

- D. G. – k. 94, 18, 57

- D. M. – k. 94v., 28, 57v.

- A. A. – k. 87v.

- P. J. – k. 88

Protokół badania stanu trzeźwości – k.15

Obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i odmówił składania wyjaśnień odnośnie okoliczności przedmiotowego zdarzenia.

Wyjaśnienia obwinionego – k. 56v., 87v.

Nadto Sąd zważył:

Ustalając okoliczności faktyczne niniejszej sprawy Sąd oparł się na zeznaniach świadków – przesłuchanych w toku rozprawy funkcjonariuszy Policji: D. G., D. M., A. A. i P. J., częściowo na zeznaniach A. F., a nadto na dowodach z protokołów oględzin oraz dokumentacji fotograficznej, obrazujących zakres uszkodzeń obu pojazdów uczestniczących w kolizji spowodowanej przez obwinionego.

Zeznania przesłuchanych policjantów wskazują jednoznacznie na przebieg zdarzenia będącego przedmiotem sprawy. W szczególności świadkowie D. G. i D. M. już na etapie czynności wyjaśniających szczegółowo opisali okoliczności podjętej interwencji, brawurowy styl jazdy obwinionego, trasę, jaką się poruszał, podkreślając, że przez cały czas podążając za kierowanym przez niego pojazdem mieli go w zasięgu wzroku. Świadkowie wskazali, że parkując samochód na ulicy (...) obwiniony najechał na prawidłowo zaparkowanego F. (...), uszkadzając go. Cytowane zeznania świadków są spójne, zgodne, uzupełniają się wzajemnie, częściowo korespondują z pozostałymi dowodami – w tym wiarygodnymi zdaniem Sądu zeznaniami A. A. i P. J. – w zakresie okoliczności jakie ci świadkowie zastali po przybyciu na ul. (...), a także z protokołami oględzin pojazdów oraz dokumentacją fotograficzną. Wprawdzie słuchani podczas rozprawy świadkowie nie potrafili dokładnie przypomnieć sobie i opisać raz jeszcze tych okoliczności, jednak Sąd za wiarygodne uznał ich stwierdzenie, że jest to wynikiem znacznego upływu czasu.

Jak już wskazano, zeznania interweniujących funkcjonariuszy odnośnie faktu uszkodzenia samochodu F. (...) podczas próby zaparkowania pojazdu kierowanego przez obwinionego, są spójne z dowodami z dokumentów w postaci protokołów oględzin obu samochodów oraz z zawartą w aktach sprawy dokumentacją fotograficzną. Z dowodów tych jednoznacznie wynika, że wskutek kolizji na samochodzie obwinionego powstały otarcia narożnika prawego przedniego zderzaka, na wysokości od 40 do 70 cm od ziemi, a nadto otarcia na bocznej powierzchni opony i felgi przedniego i tylnego prawego koła, w szczególności na ich wystających elementach. Natomiast na samochodzie F. (...) powstały uszkodzenia powłoki lakierniczej w postaci przetarcia na rogu tylnego lewego zderzaka, usytuowane na wysokości od 32 do 64 cm od podłoża i mające długość 22 cm, a nadto odprysk lakieru na styku zderzaka z lewym tylnym nadkolem, znajdujący się na wysokości 57 cm od podłoża. Uszkodzenia te wzajemnie korespondują ze sobą, wskazują, że doszło do w trakcie wykonywania przez obwinionego manewru parkowania doszło do zetknięcia się obu pojazdów w zakresie prawego przedniego narożnika oraz wystających elementów prawych kół i felg pojazdu V. oraz okolicy lewego tylnego zderzaka i nadkola F. (...). W ocenie Sądu opisane wyżej uszkodzenia obu pojazdów musiały powstać w okolicznościach zdarzenia relacjonowanego przez świadków G. i M..

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji od nośnie okoliczności, iż obwiniony był w trakcie zdarzenia nietrzeźwy, była wyczuwalna od niego woń alkoholu, mówił bełkotliwie, był agresywny i arogancki. Okoliczność ta znajduje również potwierdzenie w protokole badania stanu trzeźwości obwinionego.

Drugorzędne znaczenie dla poczynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie miały zeznania A. F., gdyż nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem sprawy i dowiedziała się o nim dopiero od Policji. Świadek jednak potwierdziła, że wskutek kolizji powstały w użytkowanym przez nią samochodzie opisane wyżej uszkodzenia, które wcześniej nie występowały.

Obwiniony odmówił składania wyjaśnień w niniejszej sprawie, oświadczając jedynie, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Stwierdzenie to, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał

za niemiarodajne, oceniając je w kategoriach obranej przez obwinionego linii obrony, ukierunkowanej na uniknięcie odpowiedzialności. Obwiniony nie zdołał również tym samym podważyć obciążających go okoliczności wynikających z pozostałych omówionych wyżej dowodów.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przypisania obwinionemu P. K. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu wykroczeń. Sąd ocenił, że zarówno opis wykroczeń ujętych we wniosku o ukaranie, jak i ich kwalifikacja prawna nie budzą zastrzeżeń i przypisał obwinionemu wszystkie zarzucane mu czyny, tj.:

1. wykroczenie z art. 86 § 1 kw, polegające na tym, że nie zachowując należytej ostrożności obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i podczas manewru parkowania najechał na prawidłowo zaparkowany samochód F. (...), powodując jego uszkodzenie;
2. wykroczenie z art. 88 kw, polegające na jeździe samochodem bez wymaganych świateł mijania;
3. wykroczenie z art. 92 § 2 kw, polegające na nie zastosowaniu się do sygnałów interweniujących policjantów, wzywających go do zatrzymania pojazdu do kontroli;
4. wykroczenie z art. 95 kw, polegające na kierowaniu samochodem pomimo nieposiadania wymaganego dokumentu w postaci potwierdzenia zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC.

Za popełnienie w/w wykroczeń Sąd, stosując normę art. 9 § 2 kw wymierzył obwinionemu karę 1000 zł grzywny. Zdaniem Sądu kara w tej postaci i wymiarze pozostaje proporcjonalna do znacznego stopnia zawinienia obwinionego i wysokiej społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, których wielość oraz charakter nie mogły pozostawać bez wpływu na wymiar kary, który jednocześnie nie przekracza możliwości finansowych obwinionego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 118 § 1 kpow.